

valami élt itt
ugyan én nem emlékszem rá, de így mondják
ahogy azt is, véget ért a háború
holott csak kerülgetjük a törmeléket
és ha rálépünk talpunk ugyanúgy éget
ez csak beletörődött próbálkozás
ez még nem béke
s a romok alól már megint feléd nyújtom a kezem
bár lennél a vészkijáratom, lennél a bunkerem
ahova a valóság fojtogató levegőtlenségéből menekülhetek
lennél a fény, hogy villogva megtörj
a bőr alá fúródott repeszeken
értéket adva annak is, aminek nem lehet
bár lennél az a nagy, kockás pokróc
a szófa támlájától a komódig terítve!
anya már háromszor szólt, hogy nagy a felfordulás
de ez a két négyzetméter egy rendezett álom
sötét de biztonságos
egyszerű de kényelmes
s ami rajta kívül esik, mind csak képzelet
idebent így reménykedem
majd kilépek és már nem hiszek
.
egyedül te vagy a kivételem

Búcsú a bennem élő tőled

kifogytak a szavak
ideje véget vetni ennek
egy gondolat még, és elengedlek...
egy gondolat... de egy mondat is elég
tudom, neked mindez semmiség
de nekem egy világ, egy álom, az ébredés
a lezárás és újrakezdés
szóval ha még csak egy percig figyelnél rám
ha nem lennék ködbe vesző emlék
ha nem lennék oly könnyen pótolható
ha egy percig még érezném hogy rámérsz
és ez a görcs a kezeden, az átvághatatlan fal a szemedben
csak addig visszavonulna
míg eldobban érted élő szívem utolsója
akkor esküszöm, e tiszta vágás begyógyulna
talán már holnap
vagy ma
vagy csak egy évvel ezután...
mindegy, a lényeg, hogy kellesz még, hogy kifújjam a levegőt
mert ha bennreked félek egyszerűen felrobbanok
s míg minden éjjel karjaidba rohanok
és minden álmom te, meg én és szörnyű popdalok
addig hol van számomra a megnyugvás?
míg reménykedem – mert nálam így szokás
s míg többet bámulok, mint mindenki más
ÖSSZESEN
addig te következetesen kerülöd a tekintetem
már nem is direkt, csak mintegy mellékesen
és tudod, van az érzés, mikor már magadon is nevetsz
na, néha magamat így emlékeztetem
- nevetéssel, a sírás helyett -
hogy a senkiből lett egész világból akárki lettem megint
miközben én még mindig arcéleken, illatokon és elejtett mondatokon rágódom...
hogy mit gondoltál, mikor az ellenkező irányba indultál
vagy hogy komolyan szeretted-e megfogni a kezem
és mégis mikor fordultál végleg ellenem,
mikor lettem elsőből elsőosztályú picca a szemedben?!
na erre válaszolj
vagy csak úgy mesélj
mesélj bele a vakvilágba kérlek
míg én megszüلöm a fejemben a teljes kérdéssort
amivel a szerelem témát kimeríthetem
mert unom hogy minden versem rólad szól
hogy a képzeletem kliségombócokba terelte
ez a túlon túl emberi érzélem
de annyira, hogy még a rímeim is elszálltak
szóval... ennyit kérnék
pár választ

egy láncsal kevesebbet
egy gyorskötözést
egy életmentést
meg mínusz huszonvalahány túldramatizált álkölteményt
és valamivel kevesebb felesleges mondanivalót
talán éppen csak egy mondatot
de az is elég ha csak hagyod
hogyan kinyögjem én az enyémet
aztán ígérem, vége
hacsak nem leszel – éppen ettől félek –
a következő évtizedek minden költeménye.
vagy eltűnsz, s visszajársz
mint holmi kísértet
de mindez nem is fontos...
csak súghassam még egyszer füledbe:
szeretlek

Aznap talán

Mikor majd békében együtt él
a nappal és az éjszaka,
Mikor a napfény és a Hold
pihenni sem tér már haza,
Mikor nem tör majd üveget
jeges-forró találkozás,
Mikor elbírja majd az ember
az áldást is, és az átkozást,
Mikor a víz gyöngédsége
nem fojtja már el a lángokat,
Mikor a tél nem váltja a nyarat,
s mindkettő örökre megmarad,
Mikor a gyertya pislákoló fénye
a sötétet már el nem kergeti
Aznap talán képes lesz
legyőzni ellentétünk te is.

Ismeretlen ismerős

Biciklid zaját, kattogását,
kerekeidnek nyikorgását
jól ismerem.
Mosolyaidnak ritkasága,
tekintetednek mély varázsa
itt él velem.

Lámpánál állva s zöldre várva,
egyetlen perc se vesszen kárba,
rád tekintek.
Szorosra húzod kabátodat,
elfojtod fáradt sóhajodat:
rám tekintesz.

Tekinteted veszélyes vegyszer
Néznél vele rám, csak még egyszer,
úgy szeretném
Négy év elég volt, meg is ártott
Elfordulsz, mint aki nem is látott:
elfeledtél

Lennél nekem a megváltás

lennél az oldószere
melyben a világgal eggyé válhatok
lennél papírsárkány
melynek szárnyán az égig szállhatok
lennél a létra
melynek fokait újrarázhatom
lennél Prozac az üvegben
mikor kiüt a fájdalom
lennél hajnali kávé
ha még szememben az álom
lennél oly őszinte
mint a mosoly a szádon
lennél a szappan
mellyel lelkem moshatom
s bár lennél megváltás
ha másra nem vágyhatom